

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Pelikána a soudců JUDr. Marie Mičkalové a JUDr. Aleše Juříčky ve věci exekuce

oprávněné: **Intrum Czech, s.r.o.**, IČO 27221971
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinné: **I. T.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha

pro 60 181,64 Kč, smluvní pokutu s příslušenstvím

o odvolání povinné proti usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 1. září 2020, č. j. 15 EXE 5977/2013-120,

takto:

I. Usnesení soudu prvního stupně se v napadeném výroku III. **mění** takto:

Oprávněné se ukládá zaplatit Mgr. Alanu Havlice, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Jeseník, sídlem Otakara Březiny 229, 790 01 Jeseník, na úhradě nákladů exekuce částku 12 898,60 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Mgr. Alanu Havlice, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Jeseník, se ukládá vrátit povinné částku 13 052,75 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

II. Oprávněné se ukládá zaplatit povinné na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem částku 1 367,30 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám Mgr. Petra Němce, advokáta. Mgr. Alan Havlice, soudní exekutor Exekutorského úřadu Jeseník, nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud ve Znojmě usnesením ze dne 1. 9. 2020, č. j. 15 EXE 5977/2013-120 rozhodl, že „I. Zastavuje se exekuce prováděná na základě pověření Okresního soudu ve Znojmě ze dne 12. 8. 2013, č. j. 15 EXE 5977/2013-11 soudním exekutorem Mgr. Alanem Havlice, Exekutorský úřad Jeseník, pod sp. zn. 197 EX 91467/13. II. Oprávněný je povinen zaplatit povinné náklady řízení o zastavení exekuce ve výši 19 099,89 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce povinné Mgr. Petra Němce a současně ve stejné lhůtě vrátit povinné dosud vymožené náklady exekuce ve výši 5 009 Kč. III. Soudnímu exekutorovi Mgr. Alanu Havlice, Exekutorský úřad Jeseník, se povinnost vrátit povinné již vymožené náklady exekuce neukládá a právo na náhradu dalších nákladů se mu nepřiznává.“ V odůvodnění odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1851/19, sp. zn. II. ÚS 2164/10 a sp. zn. I. ÚS 3512/11 a dovedl, že účastníky uzavřená rozhodčí smlouva je absolutně neplatným právním jednáním, nemohla vyvolat žádné právní následky a nemohla tedy ani založit pravomoc rozhodce

k projednání sporu mezi oprávněnou a povinnou. Jestliže rozhodčí nález byl vydán osobou k tomu neoprávněnou, je zde dán důvod pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl dle § 271 o. s. ř., když zavinění na zastavení exekuce shledal na straně oprávněné, neboť to byla oprávněná, kdo koncipoval dohodu o uznání závazku a rozhodčí smlouvu způsobem, který vede k jejich absolutní neplatnosti a oprávněnou tak zavázal uhradit povinné účelně vynaložené náklady řízení o zastavení exekuce. Vzhledem k tomu, že dle sdělení exekutora již byly v průběhu exekuce vymoženy náklady oprávněné, rozhodl dle § 271 o. s. ř. rovněž o povinnosti oprávněné vrátit povinné takto vymožené náklady. O náhradě nákladů soudního exekutora rozhodl dle § 89 ex. ř. tak, že exekutorovi právo na náhradu dalších nákladů exekuce nepřiznal, neboť tyto již byly exekutorem v plné výši vymoženy a žádné nové náklady mu nevznikají. V úvahu by přicházela možnost uložit exekutorovi povinnost vrátit povinné již vymožené náklady, neboť zavinění na zastavení exekuce je na straně oprávněné, je však toho názoru, že pasivita povinné, která se po dlouhou dobu nijak nebránila vymáhání pohledávky oprávněné exekutorem prováděnou exekucí, je okolností hodnou zvláštního zřetele, pro kterou za použití § 150 o. s. ř. nelze o vrácení již vymožených nákladů exekuce rozhodnout. Exekutora nelze vinit z toho, že prováděl exekuci na základě neplatného rozhodčího nálezu, neboť tato skutečnost není z obsahu exekučního návrhu a z obsahu rozhodčího nálezu nijak zřejmá a exekutor si tak na rozdíl od oprávněné nebyl vědom toho, že jsou zde skutečnosti neplatnost rozhodčího nálezu zakládající.

2. Usnesení napadla povinná odvoláním směřujícím do výroku III. Namítá, že tento výrok usnesení odporuje zákonu, neboť i v případě, že by byly náklady exekuce uloženy povinné uhradit pravomocným příkazem k úhradě nákladů exekuce, je dané zcela bez významu, protože v případě zastavení exekuce vydané příkazy k úhradě nákladů exekuce pozbývají svých účinků a je nutné o nákladech exekuce rozhodnout znovu. Východiskem pro rozhodování o náhradě nákladů exekučního řízení, včetně rozhodování o náhradě nákladů exekuce, je pak určení a hodnocení důvodů, pro něž k zastavení exekuce došlo. V tomto případě byla exekuce zastavena pro nepřipustnost, neboť zde není způsobilý exekuční titul, oprávněná si daného měla být vědoma, k čemuž správně došel i soud prvního stupně. Pokud soud shledal zavinění na straně oprávněné a dané se promítlo ve výroku II. usnesení, je tedy logické, aby i náklady exekuce nesla oprávněná. Navrhuje, aby odvolací soud napadený výrok III. změnil tak, že dosud vydána rozhodnutí o nákladech exekuce se zrušují a oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi náhradu nákladů exekuce.
3. Odvolání povinné podané ve lhůtě, která jí k učinění tohoto úkonu náležela, mělo suspenzivní a devolutivní účinky ve vztahu k napadenému výroku III. usnesení soudu I. stupně (§ 206, § 212, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/ - dále jen ex. ř.). Odvoláním nebyly dotčeny výroky I., II. usnesení, tyto bez ohledu na podání odvolání nabyly právní moci. Odvolacímu soudu tedy příslušelo přezkoumat věcnou správnost usnesení soudu I. stupně toliko v napadeném výroku III.
4. Z obsahu spisu vyplývá, že Okresní soud ve Znojmě (jako exekuční soud) dne 12. 8. 2013 pod č. j. 15 EXE 5977/2013-11 pověřil vedením exekuce na majetek povinné podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem Mgr. Markem Landsmannem dne 17. 5. 2013, č. j. 102P 158/13-11 JUDr. Antonína Dohnala, soudního exekutora Exekutorského úřadu Jeseník (počínaje dnem 1. 10. 2014 byl do uvolněného úřadu jmenován nový soudní exekutor JUDr. Alan Havlice). K návrhu povinné ze dne 1. 4. 2020 pak exekuční soud rozhodl (výrokem I. v záhlaví označeného usnesení) o zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. z důvodu, že účastníky uzavřená rozhodčí smlouva je absolutně neplatným právním jednáním, nemohla tedy založit pravomoc rozhodce k projednání sporu mezi účastníky a rozhodčí nález byl vydán osobou k tomu neoprávněnou.

5. Rozhodl-li soud I. stupně o zastavení exekuce, bylo zapotřebí současně rozhodnout jak o otázce náhrady nákladů exekuce ve vztahu mezi jejími účastníky, tak o otázce úhrady nákladů exekuce představovaných odměnou exekutora, náhradami mu náležejícími, když rozhodnutím o zastavení exekuce, pozbývají účinnosti v exekuci dříve vydané exekuční příkazy, byť nabyly právní moci. Tyto otázky bylo pak třeba posuzovat podle ustanovení § 89 věty první ex. ř., podle níž dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. Citované zákonné ustanovení je zapotřebí vykládat v návaznosti na ustanovení § 87 odst. 2 ex. ř., které obecně předpokládá, že povinnost k náhradě nákladů exekuce je dána na straně povinného. Podmínky k tomu, aby k náhradě nákladů exekuce byl zavázán oprávněný, jsou dány pouze tehdy, kdy na jeho straně je ve vztahu k zastavení exekuce dáno procesní zavinění. Je tomu tak tehdy, kdy lze mít za to, že při náležitě obezřetnosti, kterou lze od něho očekávat, mohl zastavení exekuce předejít či mu zabránit, tehdy, kdy při zahájení a vedení exekučního řízení jednal neuváženě, nedbale, bez požadovatelného respektu k právům druhého či šikanózně.
6. Soud I. stupně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, shledal zavinění na zastavení exekuce na straně oprávněné, „nebot’ to byla oprávněná, kdo koncipoval dohodu o uznání závazku a rozhodčí smlouvu způsobem, který vede k jejich absolutní neplatnosti“. Se závěrem, že zastavení exekuce zavinila oprávněná, pokud exekuci zahájila a následně vedla k vymození povinností uložených rozhodnutím, které za exekuční titul nebylo možné považovat, a to od data jeho vydání, se odvolací soud ztotožňuje (viz náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. III. ÚS 2218/10). Vycházejí z odůvodnění usnesení, soud I. stupně neshledal existenci okolností, jež by přiznání práva na náhradu nákladů povinné bránily.
7. Dovodil-li odvolací soud (shodně se soudem I. stupně) zavinění na zastavení exekuce na straně oprávněné, pak nebylo možné učinit jiný závěr než, že je to oprávněná, kdo je povinen uhradit povinné náklady v řízení účelně vynaložené a soudnímu exekutorovi náklady exekuce představované odměnou exekutora, náhradami mu náležejícími. Ze spisové dokumentace se podává, že soudní exekutor v průběhu exekuce pro oprávněnou vymohl 47 690,25 Kč. Na straně exekutora lze proto dovodit právo na úhradu nákladů exekuce ve výši 7 160 Kč (odměna po zaokrouhlení, § 6 odst. 1, § 27 vyhlášky č. 330/2001 Sb.), 3 500 Kč (náhrada hotových výdajů v paušální výši podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb.) plus částku 2 238,60 Kč na dani z přidané hodnoty. Oprávněná je tak povinna uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce celkem ve výši 12 898,60 Kč.
8. Poněvadž si soudní exekutor z vymoženého plnění ponechal na úhradu nákladů exekuce částku 13 052,75 Kč, za situace, kdy exekuce neměla být od samého počátku vedena, je na místě, aby za užití ustanovení § 271 o. s. ř. vrátil povinné to, co si na svých nákladech od ní vymohl.
9. Odvolací soud nesdílí závěr soudu I. stupně, že pasivita povinné, je okolností hodnou zvláštního zřetele, pro kterou za užití § 150 o. s. ř. nelze povinné již vymožené náklady exekuce vrátit. Odvolací soud má za to, že odkaz na ustanovení § 150 o. s. ř. zde nemůže obstát. Vyplývá-li z výše uvedeného, že je to oprávněná, komu náleží povinnost uhradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce představované odměnou a náhradami mu náležejícími, pak právě skutečnost, že soudnímu exekutorovi se dostává náhrady nákladů od oprávněné, zakládá bez dalšího důvod, aby povinné bylo vráceno to, co na ní exekutor vymohl na úhradu svých nákladů.
10. Na základě uvedených zjištění, závěrů odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v napadeném výroku III. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.
11. Úspěšné povinné byla vůči oprávněné přiznána náhrada nákladů řízení před odvolacím soudem (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 ex. ř.). Jsou představovány odměnou zástupce povinné za poskytnutý úkon právní služby – podání odvolání při výši odměny 830 Kč. Za tarifní hodnotu věci odvolací soud v daném případě považoval částku přiznanou povinné výrokem I. tohoto usnesení odvolacího soudu (§ 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. c/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady odvolacího řízení představuje dále náhrada hotových výdajů

v částce 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 citované vyhlášky) a částka odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 237,30 Kč. Oprávněná tedy byla zavázána zaplatit povinné na náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem částku 1 367,30 Kč, k rukám zástupce povinné, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 ex. ř.). Soudnímu exekutorovi Mgr. Alanu Havlice v odvolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Brno 20. listopadu 2020

JUDr. Miloš Pelikán, v.r.
předseda senátu